

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniæ, 1658

§. 174. Cum vidisset ergo Iesus matrem § discipulum stantem. v. 26.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45556

§. 174. Cum vidisset ergo Iesus matrem & discipulum stantem. v. 26.

Pergit Evangelista in materia pulcherrima, quanquam dolentissima & mirando encomio celebrat D. Virginem, quam ostendit iuxta crucem ex una parte, dolentissimam, ex altera divinæ ordinationi subiectissimam, unigenitum suum, ut olim Abraham in figura, Deo patri immolantem & pro salute mundi offerentem non longe sed prope, & corde suo cordi unitam crucifixi. Vidit Iesus matrem, Habuerat hæctenus laudem sexus virilis, quod fuisset in serie viror qui filium suum unigenitum, & quidem promissionis tantæ, quod in eo essent omnes gentes benedicendæ, paratus fuerit offerre, at illa die eam laudem amisit superatus, à fœmineo sexu tanto excellentius, quanto maternum pectus tenerius virili amat prolem. Accedit, quod Abraham sola destinatione obtulit Mariæ ipsa fecit. Abraham obtulit iam dignum morte, Maria ipsam vitam æternam. Iste hominem putum ex Adam peccatorem, illa Deum hominem mundi, & ipsius Abraham redemptorem. Olim Agar in solitudine videns filium Ismaelem præ sitis & æstu ac fame morti vicinum, reliquit puerum subiter unam laborem & abiit, & sedit è regione procul quantum potest arcus iacere, dicens: *Non videbo puerum morientem, & sedens contra levavit vocem suam & fleuit.* Amabat enim filium suum Agar, sed non erat tanti animi tantæ que constantiæ ut eum morientem valeret intueri: sufficiebat ei, quod recessu & lacrymis affectum suum maternum levaret: foret enim ei intolerabile videre & audire extremum morientis filij singultum. Non sic Maria, quæ tamen longe magis filium suum amat, quam Agar suum, sed plena amoris plenaque constantia, non relinquit filium sub arbore, sed in arbore, & non sedens sed stans iuxta, non oculos avertens, sed advertens.

Quis ò mater pijsissima immensos animi tui angores internamque afflictionem tuam effari aut mente concipere digne queat! quem enim sine dolore, cæca mater benedicta, genuisti expers maledictionis Eux primæ parentis, & quem pro molestissimi laboris angustijs spiritus iubilo divino petfusa profudisti inter recreationem suavissimamque melodiam Angelorum laudantium filium tuum, eum nunc tanta crudelitate & tyrannide tuis in oculis occidi conspexisti, ut iam dolor ille quem tunc feliciter evasisti, multipliciter sit compensatus. Sed quid mirum! quia iam posterius genitos filios tuos enitebaris, nimirum omnes erudituros & salvandos per filium tuum, quorum iuxta crucem stans facta es mater spiritualis. Transeat igitur, quod sit magnus dolor patientium filium vel gemellos etiam in te, ò virgo divina necessario fuit tantus dolor quantum requirebat

R 2

paucis

paucis horis totus mundi fideles eniti. O mater misericordiae, quod me quoque tunc enixa sis spiritu, & facta sis mihi mater suavitatis cui ego sum filius doloris, benedico te, & in dies tibi merito dico: Ave Maria gratia plena, Dominus tecum, benedicta tu in mulieribus. & benedictus fructus ventris tui Iesus. Fac obsecro ut ego fructus cordis tui dolentissimi sum tecum & cum filio tuo benedictus.

§. 175. Et discipulum quem diligebat, v. 26.

D. discipulus ille erat Ioannes Evangelista, qui scripsit Evangelium hoc, & testimonium verum perhibuit passionis huius, & rerum in ea gestarum pro salute mundi, humilis discipulus, humilis magister, non querens gloriam & iactantiam alias nomen suum hic magnifice depinxisset, *filius* Patris Zebedaei, & Salomes matris, qui & ipse cruci vicinus stabat & matri Iesu, adeoque Christum secutus ad crucem usque, qui & materie deditur erga Christum dilectione, quam caeteri discipuli dum pericula contempserunt, in qua iuxta crucem poterat incidere, ideoque eidem maiorem exhibuit Dominus dilectionis praerogativam, qua dilectissimam sibi matrem ei commendavit & ipsum matri. Sed quare iste Ioannes, exprimens nomina aliorum adstantium, suum nomen etiam non expressit, & utique non absque ratione & mysterio, quoniam ipse eo tempore non suum solutum sed magis aliorum absentium agebat personam, nimirum omnium Christi fidelium, iisque ad consummationem saeculi imo eorum etiam qui iam decesserant in gratia Dei. Pro his quippe se ille pie & devote supposuit, dicens in corde suo: sane hic omnes homines adesse deberent, & Passionis Dominicae fructum sibi rapere. Quod igitur illi modo nesciunt & non possunt, ego volo supplere, Domine Iesu dilectissime cordis mei, ego hic loco & vice omnium assisto & compareo, de tua Passione mensuram singulis necessarium depono & accepto. Tu me omnium nomine postulante, legatum admittes, & dimitte ditatum. Haec erat causa genuina propter quam suum nomen omisit proprium, & commune ex officio posuit.

O S. Ioannes Dei Apostole & praerogativa quadam dilecte, ego tibi & gratias debeo & laudem. Laudem propter tuam excellentiam, gratias propter tuam in me peccatorem Adae filium beneficentiam, quod te pro me sub cruce substituisisti, meam personam egisti. Merito igitur nomen tuum nescio quid dulce omnibus fidelibus sapit, quia post Christum & B. V. matrem eius, aliquid singulare tibi omnes debent. Tua castitas laudatur & videtur ex imitacione merito, sed tua eminentia mihi sapit caritas in omnes & in Deum